

Opdragelse for Børn, der fødes i blandede Ægtefæber, var der tilføjet den indskrænkende Bestemmelse, at Børnene skulde opdrages i en af de Troesbekjendelser, til hvilken Ægtefællerne hørte, eller i Folkekirkenes Tro, og denne Indskrænkning var fastholdt i Udvalgets Betænkning af dets Mindretal, der tilføiede: „i ethvert Tilfælde skulde dog Børnene opdrages i en Troesbekjendelse, til hvilken een af Ægtefællerne hører, eller i Folkekirkenes Troesbekjendelse“. Det knyttede sig til den Tænke i det da forelagte Lovudkast, at Foreningen om den Confession, i hvilken Børnene skulle opdrages, først skulde tages af Forældrene efter Ægtefæbets Indstiftelse; nu er det i § 9 forandret derhen, at Ægtefæb ikke kan indgaaes mellem Personer af forskjellige Troesfælsfund, medmindre disse før Ægtefæbets Indgaaelse have afgivet en Erklæring om, i hvilken Tro Børnene af deres Ægtefæb skulle opdrages, og denne Bestemmelse maa vistnok i og for sig kaldes meget heldig, heldig saavel for Staten som for Familietilværet selv. Men, naar der saa tilføies, at denne Erklæring senere kan forandres ved Ægtefællernes Dverenskomst, saa var jeg i Ubished om, hvorvidt det skulde være en Forandring i Dverenskomsten, der skulde gjælde alene med Hensyn til Fremtiden eller alene med Hensyn til de i Ægtefæbet endnu ikke fødte Børn, eller om det skulde være en Dverenskomst, der ogsaa skulde gjælde med Hensyn til det Forbigangne, og have Anvendelse paa de Børn, der allerede vare fødte i Ægtefæbet, og allerede vare indlemmede i en vis bestemt Confession, allerede i den havde nqaet en vis Alder, en vis Grad af religiøs Opdragelse, og om det saa skulde være Forældrene overladt efter frivillig Dverenskomst, paa et hvilket som helst Punkt i Barnets religiøse Livsudvikling, at afbryde den religiøse Dannelse, som det havde modtaget, og føre det over i en anden Confession, føre det over til en anden Religion, i hvilket der vel kunde bygges paa det almindelige Grundlag, Barnet havde erholdt, men i hvilket der dog skulde opføres en ny Bygning, og i hvilket Barnet maatte ledes til at ansee det, som det hidtil havde modtaget af religiøse Begreber, i sine Enkeltheder som liggende udenfor den religiøse

Sandhed. Det forekommer mig, at det er en Forrykkelse af Barnets naturlige Ret, en Forrykkelse af al religiøs Opdragelses Mulighed; jeg har derfor tilføjet det Endringsforslag, som findes opført under Nr. 23, der gaaer ud paa, at ligesom det indrømmedes Forældrene selv at vælge, i hvilken Troesbekjendelse de ville lade deres Børn opdrage, saaledes skulde Barnets Ret sikkes imod Forældrenes Vilkaarlighed, saa at dets religiøse Opdragelse ikke skulde kunne afbrydes derved, at det af Forældrene vilkaarlig til hvilkensomhelst Tid kunde føres over i et andet Troesfælsfund, der hidtil var Barnets Sjæl fremmed. Der kunde dog imidlertid være eet Tilfælde, i hvilket man maatte indrømme Forældrene denne Ret, Retten til at drage Barnet ud af det Religionsfælsfund, i hvilket det var blevet indviet, naar nemlig Forældrene selv stiftede Troesbekjendelse. Der lader sig her tænke to Tilfælde, enten at begge Forældre stifte Troesbekjendelse, at til Exempel to Jøder gaae over til Christendommen — saa tør Loven ikke forbyde dem at tage alle deres Børn med sig over til Christendommen, uanset hvilken Alder de ere komne til, saalænge de endnu bevæge sig indenfor den kirkelige Umyndighedsalder, — eller, dersom det var Ægtefæber af blandede Confessioner, som Talen var om, saa lod det sig tænke, at den ene af Ægtefællerne gif over til den Andens Confession, og da maa den, der gaaer over, være berettiget til at tage de Børn med sig, som vare opdragne i dennes Troesbekjendelse; det er muligt, at denne Tænke ikke er saa klart udtrykt i Endringsforslaget; men det vil let kunne opnaaes ved en omstændeligere Redaction til tredie Behandling. At det har været Lovudkastets Mening, at Forældrene skulle have Raadighed over de Børn, som vare fødte, som vare begyndte at opdrages i en bestemt Religion, det synes mig at fremgaae af Slutningsbestemmelsen, som tilføier, „at dersom en af Ægtefællerne dør, saa skal den Esterlevende have den samme Myndighed over Børnene med Cultusministerens Samtykke“; det er klart, at der ved denne Indrømmelse af, at Bestemmelsen om Børnenes religiøse Opdragelse kan forandres af den ene Ægtefælle efter den Andens Død, er tænkt paa de Børn, som allerede ere